

som af en æret Landthingsmand er stillet som Amendement til § 16. Det være mig kun tilladt at bemærke, i Anledning af hvad der er anført af den sidste ærede Taler, at jeg med ham maa være enig i, at den meest summariske Maade at afgjøre Skadens Størrelse paa er at foretrække. Jeg vil blot nævne den praktiske Banskfælighed, at naar der hen-gaaer 14 Dage, eller maaskee 3 Uger, inden Skaden undersøges, saa vil det ikke være at bestemme med nogen apodiktisk Visshed, hvorle-des Skaden er fremkommen. Det kan ikke nægtes, at der ogsaa findes anden Markusfred Sted, at navnlig Faarestokke kunne anrette Skade saavel paa Jordbrugerens egen Mark som paa Naboens, og det kan ikke nægtes, at Faarenes Trin have megen Lighed med Bildtets, saa at det efter lang Tids Forløb kan have sin store Banskfælighed at afgjøre, navnlig naar en Paastand er fremsat derom, hvorvidt det er Bildtet eller Faarene, der have været Nar-sagen til Skaden. Forsaavidt er jeg altsaa aldeles enig med den ærede Taler, ligesom ogsaa deri, at Udmeldelsen af uvillige Mand ad hoc synes mig at være mindre nødvendig. Hovedsagen er, at gyldige Vidner kunne be-vise, at saadan Skade har fundet Sted. — Hvad nu angaaer den Bemærkning, der er gjort af den ærede Ordfører, at naar det Forslag følges, som her er fremsat, kan man komme til at bøde for anden Mand's Bildt, maa jeg tillade mig at bemærke, at der maaskee ligger vel en tilsyneladende men dog ikke en virkelig Feil deri. Thi hvad er Bildt? Det er Dyr, som gaae udbundne og frit omkring, hvor de ville. Det er ikke nogen bestemt Mand's Bildt, men det er den Mand's Bildt, paa hvis Grund det findes. (Ja!) Er det altsaa kommet ind paa en anden Mand's Lod, saa er det vel muligt, at det kan være kommet fra den nærliggende Skov, men det er da ikke den Mand's Bildt, som eier Skoven, men den Mand's Bildt, paa hvis Grund det findes. Det er altsaa ham, der skal skaffe Fred paa Fæsterens Grund, (Ja! Ja! Hør!), og det er ham, der kan frie sig derfor, ved at overdrage Fæsteren Jagtretten forsaavidt. Vil altsaa den Mand, som eier en Skov, conservere sit Bildt, saa at det kan komme ud og ind paa Naboens Mark,

og igjen komme tilbage til hans Skov, saa maa han enten gjøre saadanne Indretninger, hvorved han forhindrer det fra at komme ud og blive stude, eller ogsaa maa han finde sig i, hvad der følger paa, naar han holder saa-meget Bildt, at det ikke kan finde Føde hos ham selv, men maa gaae ind paa Naboens Grund. — Denne Grund troer jeg derfor ikke er af saa stor Betydning. — Den eneste Bemærkning, jeg skulde tillade mig mod dette Ændringsforslag, er den, at der er noget Ubestemt i Udtrykket: „opholde sig“ paa en Andens Lod. En Mand kan deri være aldeles uskyldig, ligesom ogsaa hans Nabo kan være uskyldig deri, idet der slet ikke er stort Bildt paa Egnen; navnlig kan Kronvildt, der, som bekendt, streifer hele Landet omkring, komme i hans Skov, og, ved derfra at streife ud over en anden Mand's Lod, paadrage ham Mulk. Jeg troer derfor, at Hovedsagen maatte være, at Omstændighederne være saadanne, at det var Bildt, som, for at bruge et almindeligt Udtryk, havde Bane til at komme der, jævnligt faaes der; altsaa ikke fordi det en enkelt Gang var seet der, men fordi det var bevist, at det jævnligt faaes paa Marken, var det vel, at disse Mulktter skulde idømmes. Forresten kan det unægteligt være generende nok for den Jagtberettigede at blive mulkteret ved saadan Leilighed, men jeg kan ikke have videre derimod, da det er hans egen Sag; hvis han ikke vil mulkteres, kan han jo give Lov til at skyde Bildtet.

Flensborg: Forsaavidt det er udhævet, hvor upraktisk det vilde være at tilveiebringe brugbare Regler for at bestemme en retfærdig Erstatning for den Skade, der tilføies Jordbrugerens, skal jeg ikke her være vidtløftig. Jeg skal kun tillade mig at erindre Forsamlingen om de mange Uttringer, der i denne Retning forekomme i de trykte Bilag, der ere os givne ved Sagens Behandling, og navnlig saaledes saavel Landbocommissionens Betænkning, der indeholder de Ord, at det „er saa godt som uopnaaeligt at tilveiebringe brugbare Regler, for at bestemme en retfærdig Erstatning osv.“, og saa til Slutningen af et andet Bilag, der er os givet, og hvori indeholdes Udkastet til en Erstatningslov, hvori det hedder: „Dette Ud-